

Tajný svědek Pravdivý příběh Matky noci

napsal Enric Milnes

otkal jsem komtesy i kurtizány, císařovny a čarodějky, bojechtivé dámy i mírumilovné coury, ale nikdy jsem nepotkal ženu jako Matka noci. A už nikdy nepotkám.

Jsem spisovatel, básník, ač nepříliš známý. I kdybych vám řekl své jméno, možná jste už o mně něco slyšeli, ale s největší pravděpodobností spíš ne. Po celá desetiletí -- až do nedávna -- bylo mým domovem Strážno na pobřeží Hammerfellu a společnost mi zde dělali jiní umělci, malíři, tkalci gobelínů a spisovatelé. Nikdo, koho jsem znal, by od pohledu nepoznal úkladného vraha, tím méně samotnou jejich královnu, Krvavý květ, paní Smrti, Matku noci.

Ani já jsem o ní do té doby neslyšel.

Před několika lety jsem měl to štěstí a potkal jsem váženého učenca jménem Pelarne Assi, který přijel do Hammerfellu sbírat materiál pro svou novou knihu o řádu Diagny. Jeho esej, "Bratři temnoty" je spolu s knihou Ynira Gorminga "Oheň a temnota: Bratrstvo smrti" považována za základní literární díla pojednávající o tamrielských společenstvech úkladných vrahů. Měl jsem opravdu štěstí, do Strážna přijel i Gorming osobně a já jsem měl tu čest sedět s oběma v temném skumovém doupěti v plesnivinou prolezlých městských slumech, pokuřovali jsme a vedli jsme řeči o Temném bratrstvu, Morag Tongu a Matce Noci.

Ačkoli připouštěl i možnost, že je Matka noci nesmrtelná, nebo alespoň velmi, velmi dlouhověká, domníval se Assi, že mnohem pravděpodobnější je, že tento čestný titul náležel v průběhu věků více ženám -- a možná i nějakým mužům. Tvrdit, že je jenom jedna Matka noci, prohlásil, má asi takovou logiku, jako prohlašovat, že Strážno může mít jen jednoho krále.

Gorming namítal, že někdo jako Matka noci nikdy neexistoval, přinejmenším ne v lidské podobě. Matkou noci byla pravděpodobně samotná Mefala, větší úctě než ona se u bratrstva těšil pouze Sithis.

Myslím, že neexistuje žádný způsob, jak to zjistit s určitostí, řekl jsem ve snaze diplomaticky to uhladit.

Ale jistě že existuje, zašeptal s úšklebkem Gorming. "Můžeš se jít zeptat toho chlapíka v kápi tamhle v koutě."

Vůbec jsem si toho muže předtím nevšiml; seděl tam sám, oči mu skrývala kápě a vypadal, že je součástí té zblešené špeluňky, stejně jako hrubé kamenné zdi a už dlouho nezametená podlaha. Otočil jsem se zpátky k Ynirovi a ptal jsem se ho, proč by ten člověk měl něco vědět o Matce noci.

Je to Temný bratr, sykl Pellarne Assi. "To je jasné jako facka. A ať tě ani nenapadne, že by ses ho šel na ni zeptat."

Pokračovali jsme a dohadovali jsme se o Morag tongu a Bratrstvu, ale já jsem stále nemohl zapomenout na obraz toho osamělého muže, který pozoroval všechno a nic z kouta špinavého sálu a proužky skumového kouře se kolem něj vznášely jako duchové. Když jsem na něj o několik týdnů později na ulicích Strážna narazil, sledoval jsem ho.

Ano, sledoval jsem ho. Laskavý čtenář by se právem mohl ptát "proč" a "jak". Nemám mu to za zlé.

Jak bylo dáno prostě a jednoduše tím, že tohle město znám jako své boty. Nejsem zloděj, takže nejsem zrovna tichošlápek, ale ulice a uličky Strážna znám důvěrně a loudám se tudy už desítky let. Víím, které mosty vržou, které budovy vrhají dlouhé nepravidelné stíny, v jakých intervalech se za normálních okolností ozývají skřeky nočních ptáků. Poměrně snadno jsem s Temným bratrem držel krok, aniž by mě přítom viděl a slyšel.

Odpověď na otázku "proč" je ještě jednodušší. Sužuje mne přirozená zvědavost rozeného spisovatele. Sotva zahlédnu nějaké podivné nové zvíře, musím se na ně jít podívat zblízka. Je to takové spisovatelské prokletí.

Následoval jsem muže zahaleného v kápi hlouběji do města, do uličky tak úzké, že to byla stěží víc než škvíra mezi dvěma domy, podél křivého plotu a najednou jsem se nějakým zázrakem ocitl na místě, které jsem nikdy neviděl. Nevelký dvorek, který vypadal jako malý hřbitov s tuctem starých, zpola shnilých dřevěných náhrobků. Žádná z okolních budov neměla okna tímto směrem, a tak ani nikdo nevěděl, že tady tahle malá nekropole vůbec je.

Nikdo, kromě šesti mužů a jedné ženy, kteří zde stáli. A kromě mě.

Žena mne ihned spatřila a pokynula mi, abych přistoupil blíž. Mohl jsem utéct, ale -- ne, ve skutečnosti jsem utéct nemohl. Narazil jsem na tajemnou záhadu přímo v srdci svého domovského Strážna, a nemohl jsem ji jen tak opustit.

Znala moje jméno, a vyslovila ho se sladkým úsměvem. Matka noci byla drobná stará dáma s vlasy podobnými stříbřitě bílému chmýří, tvářemi svraštělými jako křížaly, které se stále červenaly mladistvým ruměncem, a přívětivými očima, modrými jako vody Iliacké zátoky. Měkce mne vzala za ruku, posadili jsme se mezi hroby a debatovali jsme o vraždě.

Nežila v Hammerfellu trvale a ne vždycky přijímala úkoly přímo a osobně, ale zdálo se, že si rozhovory se svými klienty užívá a má z nich radost.

Promiň, prosím, paní, ale já jsem nepřišel najmout služby Bratrstva, řekl jsem uctivě.

Proč jsi tedy zde? zeptala se Matka noci a nespustila ze mne oči.

Řekl jsem jí, že jsem se chtěl o ní něco dozvědět. Nečekal jsem, že mi odpoví, ale řekla mi to.

Nevadí mi, co všechno jste si o mně vy spisovatelé vybájili, smála se. "Některé ty příběhy jsou vysloveně zábavné, a jiné jsou zase dobré pro obchod. Obzvláště ráda mám tu sexy temnou dámu, která si hoví na divanu v románech Karloráda Purkmistra. Ve skutečnosti by můj příběh na takovou dramatickou povídku nestačil. Bývala jsem zlodějkou, před dávnými a dávnými časy, když byl Cech zlodějů ještě v plenkách. Jenže plížit se neslyšně po domě, který vykrádáš, je hrozná otrava, a řada z nás si myslela, že mnohem efektivnější je nejdřív uškrtit jeho obyvatele. Pro větší pohodlí. Navrhla jsem Cechu, aby vyčlenili jednu sekci, která se bude zabývat vraždou po umělecké a po vědecké stránce."

Mně tehdy ten nápad nepřipadal nijak kontroverzní, pokrčila rameny Matka noci. "Měli jsme odborníky na vloupačky, na kapsářství, na kasařinu, na překupnictví, na všechna důležitější odvětví naší práce. Jenže Cech se domníval, že nabádat zloděje k vraždění by nebylo dobré pro obchod. Čeho je moc, namítali, toho je příliš."

Možná i měli pravdu, pokračovala stařenka, "ale zjistila jsem, že se na tom dá dobře vydělat, čistě na smrti jako takové. Nejen že si člověk může okrást nebožtíka, ale pokud má oběť vhodné nepřátele, což bohatí lidé obvykle mívají, dostaneš za to ještě i zaplacen. Když jsem na to přišla, začala jsem lidi zabíjet jiným způsobem. Když jsem je uškrtila, položila jsem jim na oči dva oblázky, černý a bílý."

Proč? zeptal jsem se.

Byla to taková moje navštívenka. Ty se přece jako spisovatel také podepisuješ pod své knihy, ne? Já jsem svoje jméno použít nemohla, ale chtěla jsem, aby se o mně a o mé práci doslechli potenciální zákazníci. Už to nedělám, protože to není potřeba, ale v té době jsem se tak podepisovala. Řeči se mluví a voda teče, a brzy jsem z toho měla poměrně úspěšný obchod.

A z toho se stal Morag tong? zeptal jsem se.

Ale kdepak, jen to ne, usmála se Matka noci. "Morag tong tu byl mnohem dřív, než jsem přišla já. Víím, že jsem stará, ale tak stará zase nejsem. I když je pravda, že jsem od nich najala několik vrahů, když se jejich společenstvo začalo rozpadat po vraždě posledního vládce. Nechtěli už být členy tongu, a jelikož jsem byla jediný další vážený vražednický syndikát, prostě se ke mně přidali."

Další otázku jsem položil velice pečlivě. "Zabiješ mě, teď, když jsi mi to všechno prozradila?"

Smutně přikývla a povzdechla si jako každá jiná babička. "Jsi takový milý, zdvořilý mladík, škoda, že tu známost budeme muset ukončit. Hádám, že bys asi výměnou za svůj život nevezal jednu dvě zakázky, že?"

Ke své nesmírné hanbě musím přiznat, že jsem souhlasil. Slíbil jsem, že o našem setkání nikomu nepovím, ale jak čtenář vidí, po letech jsem se nakonec rozhodl tento slib porušit. Proč jsem se tedy vystavil takovému nebezpečí?

Kvůli jiným slibům, těm, které jsem dodržel.

Pomohl jsem Matce noci a Temnému bratrstvu spáchat činy příliš opovrženíhodné a příliš krvavé, než abych je svěřil papíru. Třese se mi ruka, když pomyslím na lidi, které jsem zradil, tou nocí počínaje. Snažil jsem se psát básně, ale inkoust jako by mi před očima zrudl krví. Nakonec jsem utekl, změnil jsem si jméno a odstěhoval jsem se někam, kde mě nikdo nezná.

A napsal jsem toto. Je to pravdivá historie Matky noci, z rozhovoru, který mi poskytla té noci, kdy jsme se setkali. Víím, že je to ta poslední věc, kterou kdy napíšu. A je to pravda. Do posledního písmene.

Modlete se za mne.

Poznámka vydavatele: Ačkoli bylo toto dílo původně vydáno anonymně, o totožnosti autora nikdy nebylo vážných pochyb. Každému laikovi, který kdy četl práce básníka Enrica Milnese, musí být zřejmá povědomá kadence Tajného svědka a celkový styl knihy, který se podobá jeho "Alik'ru". Krátce po vydání knihy byl Milnes zavražděn a pachatele nikdy nenašli. Byl uškrcen, a do očních jamek mu vrahové vtlačili dva oblázky, bílý a černý. Brutální záležitost.

Skyrim.4fan.cz